

LOVE U 2 MUCH

Annemarie Bon

Love u 2 much

moon

© Annemarie Bon, 2007
© Moon, Amsterdam 2020
Omslagontwerp: Nienke de Jong
Omslagbeeld © 123RF: Alexander Skvortsov
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5625 1
ISBN 978 90 488 5626 8 (e-book)
NUR 284

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamsteluitgevers.nl
www.annemariebon.nl
www.facebook.com/AnnemarieBon
www.twitter.com/annemariebon

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Zo kan ik er toch niet bij gaan lopen!’ roep ik, als ik in de paspiegel kijk in mijn ouders’ dressing room, een kamer met alleen kledingkasten en rekken met schoenen. Ik kijk misprijzend naar de beige lange rok en het al even kleurloze jackje van mijn moeder, model aardappelzak, dat ik nu draag.

‘Juist wel,’ zegt mijn vriendin Evy. ‘Je bent een perfecte kruidenvrouw!’ Maar Evy heeft makkelijk praten. Zij is een elf. Zo’n karakter past zo vanzelfsprekend bij haar dat je vergeet dat ze een kostuum aan heeft. Ze heeft puntoortjes opgelijmd en haar rosige bos krulhaar kunstig ingevlochten met fluwelen linten. Op haar bleke gezicht heeft ze in sierlijke lijnen glittertjes gelijmd. Om de taille van haar middeleeuwse jurk heeft ze een grijs zwaard van latex gegord.

Ze heeft haar kostuum zelf gemaakt. Monnikenwerk! Op haar jurk heeft ze zelfs madeliefjes geborduurd, want die duiden op onschuld, volgens Evy.

Normale mensen bestaan niet, lees ik voor de honderdduizendste keer op het bordje dat mijn vader erboven gehangen heeft.

Deze spreuk hoort bij mijn vaders favorieten. Hij is coach voor mensen, die het leven ingewikkeld vinden en helpt zijn cliënten met tegeltjeswijsheid. Zijn werkkamer lijkt wel een museum, zo vol hangt het er met kaarten, tegeltjes en borden met clichés.

Gek genoeg zit er altijd veel waarheid in die dooddoeners. *Tijd heelt alle wonden. Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten. Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt hem wel.* Ik kan ze dromen.

Ook met deze spreuk ben ik het eens: *normale mensen bestaan niet en zijn vast supersaai, maar van dit spiegelbeeld wordt een meid van zestien niet bepaald blij.*

‘Je bent mijn beste vriendin,’ zeg ik, ‘maar ik ga wel ver dat ik me zo uitdos.’

Evy en ik gaan naar een larp-event. Geen idee wat ik me er precies bij moet voorstellen, maar het heeft iets met fantasy te maken.

Fantasy is Evy’s nieuwste bevlieging. Ze is er door Stella, die sinds kort bij ons op school zit, mee besmet. Met haar heeft Evy een paar keer Dungeons & Dragons gespeeld. Maar doe je dat nog gewoon zittend aan tafel, larp gaat volgens Evy mijlen verder. Larp is real fantasy: live action role-play. Bij larp b en je je zelfgekozen karakter.

Nu heeft ze me overgehaald om met haar mee te gaan.

‘Alsjeblieft, Janna,’ zegt ze. ‘Ik wil z o ongelooflijk megasupergraag. Ik ga echt niet alleen. Please, please, jij bent al zo lang mijn aller-allerbeste en enige echte vriendin. Ga nou mee...’

Evy weet hoe ze mij zover moet krijgen.

Anderhalf uur later lopen we aan de rand van een glooiend bos. We zijn met de bus gekomen. Voor ons lopen drie trollen te grommen. Hun kostuum ziet er niet erg comfortabel uit. Achter ons sluipt een groepje drows, zwarte elfen. Verder stikt het hier van gruwelijk geschminkte orks, stoere ridders, dwergen, elfen, figuren uit *Star Wars* en *Narnia*, heksen en tovenaars.

De weg kwijtraken kun je niet. Om de tien meter staan er

bordjes *Volg het pad van je eigen verbeelding*, die ons naar de entree van het terrein voeren.

‘Je eigen verbeelding?’ zeg ik tegen Evy. ‘Ik denk dat de organisatie deze weg heeft uitgestippeld.’

‘Jij moet niet zoveel denken,’ is Evy’s antwoord. ‘Luister nou eens naar je gevoel, en geniet.’

‘Ik krijg er vast spijt van,’ zeg ik. ‘Ik ben veel te nuchter voor dit soort spelletjes. Waarom doe ik dit?’

‘Omdat je vandaag een spannend avontuur gaat beleven en deze dag nooit meer zult vergeten.’

Daar heeft ze gelijk in. Een blik op zweef-Eef zelf zegt genoeg.

‘Passen wij nog wel bij elkaar?’ vraag ik, terwijl ik mij vergelijk met Evy. Toch voel ik me als kruidenvrouw meer op mijn gemak dan dat ik als een oversized sexy elfje had moeten rondhuppelen.

‘Kleding is alleen maar uiterlijke schijn.’

Ik lach. ‘Hoor wie het zegt!’

‘Het gaat in dit spel om je wezen. En wij staan aan dezelfde kant. Wij strijden voor het goede.’

We hebben de entree bereikt. Als de drie trollen zich ingeschreven hebben, kunnen we eindelijk het terrein op. Evy heeft de kaartjes van tevoren al in de fantasywinkel gekocht, dus wij zijn snel klaar. De bomen en struiken zien er zo vroeg in het voorjaar nog wat kaal uit. Gelukkig is het weer redelijk zacht.

‘Wat nu?’ vraag ik. ‘Wat is de bedoeling?’

‘Dat mag je zelf weten. Aan de ene kant bepaal je je spel hier zelf. Aan de andere kant moet je ook gewoon afwachten wat er gebeurt. Je laat je meestromen met het verhaal.’

‘Hmm.’ Ik begin te sputteren. ‘Zie je het al voor je dat ik

me overgeef aan zoiets vaags? Misschien is toeschouwer wel een goede rol voor me.'

'Nee! Je doet gewoon mee, controlefreak die je bent.'

'Vooruit dan, nu ik hier toch ben,' antwoord ik met tegenzin, 'leg uit hoe dit spel gaat.'

Evy tovert een glimlach op haar gezicht. 'Ik ben Geadriel, elf. Jij bent Ada, een witte heks. Jij weet alles van de natuur en de planeten, en je hebt helderziende gaven. We hebben elk vijftien punten, die verdeeld zijn over onze vaardigheden. Hier zijn jouw kaarten, die heb je straks nodig. Ik heb bijvoorbeeld drie punten voor wijsheid, drie voor zwaardvechten en vier voor zang. Jij hebt er vijf voor heling met kruiden en vier voor wijsheid, maar je kunt dus niet vechten.'

'Jij wel dan, met dat speelgoedzwaardje van je?' Ik kijk Evy verbijsterd aan. Ze knikt serieus ja.

'Je sterkte hangt af van je punten. Ik hoef niemand echt knock-out te slaan. Overleef ik dit event, dan krijg ik meer punten om te gebruiken voor een volgende keer.'

'Om bang van te worden!'

'Stil nou. Zorg nou maar dat je in je rol blijft. Reageer gewoon bedachtzaam en zeg af en toe een wijze spreuk. Je levert dus geen commentaar.'

'Een spreuk lukt nog wel,' jammer ik. 'Ik kén mijn tegeltjes. Maar geen commentaar?'

Evy negeert mijn laatste opmerking en zegt: 'De spelleiding heeft een verhaal bedacht. Je weet niet waar het om gaat. Dat merk je gaandeweg door het spel en de aanwijzingen van de nonplaying characters. Grijp je kans en ontdek hier een andere werkelijkheid. Werk mee aan een opdracht of zoektocht. Hier bestaan sprookjes. Je weet wat goed en kwaad is.'

'Ik geloof al sinds mijn zesde niet meer in heksen, tovenaars,

reuzen, kabouters en sprekende dieren.’

Larp is absoluut iets voor Evy. Of het iets voor mij is?

Om Evy een plezier te doen, wil ik larp echter wel een kansje geven. Een bezoek aan de herberg lijkt me een goede start. Mijn droom is later kok te worden en waar ik kan, doe ik mijn eigen snuffel- en buffelstages.

Ik sleep Evy mee.

‘Ook een Ent-drankje?’ vraag ik haar. Maar nee, Evy heeft liever Beekwater. Ik neem er een Drogo-sandwich bij, Evy een woudsalade.

Aan ons tafeltje van boomstronken met decorstukken zoals kleden en beschilderde panelen lukt het gemakkelijk om je in Tolkiens Midden-aarde te wanen. We kijken onze ogen uit.

We hebben allebei een verrassing bij onze bestelling gekregen. Het lijkt hier zowaar McDonalds wel met een Happy Fantasy Meal.

‘Echte gastheren geven graag presentjes,’ vertelt de dikbuikige herbergier als hij alles serveert. ‘Je mag ze houden. Wij vinden het wel leuk als je op het dienblad een surprise voor andere gasten achterlaat.’

Evy pakt een pentagram aan een kettinkje uit. Ze doet het sieraadje meteen om en klikt het vast.

‘Gaaf! Vooral bij die jurk van je,’ zeg ik. Evy glimlacht.

Ik heb een snoepje van marsepein. Er zit een met de hand geschreven raadsel bij. Ik lees het voor.

‘Je wilt naar de Witte Toren en komt op een kruising. Je weet niet of je linksaf moet, of rechtsaf. Op het kruispunt staan twee tweelingbroers die de weg kennen, maar waarvan er eentje altijd liegt en eentje altijd de waarheid spreekt. Je mag één vraag stellen aan een van de broers. Wat moet je dan vragen om de juiste weg naar de Witte Toren te weten te komen?’

‘Ik ken deze en ik weet de oplossing,’ zegt Evy, ‘maar ik kan er nu even niet opkomen.’

‘Mijn vader zegt altijd: *Laat maar los. Dan komt het antwoord vanzelf.*’

‘Hij heeft gelijk,’ zegt Evy. ‘Maar zo gemakkelijk gaat loslaten niet als je iets graag wilt.’

Als we gaan, leg ik een bosje lavendel uit mijn kruidenzakje op het dienblad. Evy knipt een plukje haar af en bindt daar een lintje omheen.

‘Zonde! Een pluk haar geef je niet weg aan de eerste de beste.’

‘Haar zat,’ zegt Evy. Ze legt haar haarlok voorzichtig naast mijn bosje lavendel.

We lopen naar een open plek een eindje verderop. Krijgsgehuil komt ons al vanuit de verte tegemoet. We stuiten op een gevecht tussen elfen en aardmannetjes.

‘Dit lijkt op de jongetjes bij mij in de straat als ze riddertje spelen,’ zeg ik.

‘Nu moet je je mond houden,’ zegt Evy. ‘Zo bederf je het spel voor anderen.’

‘Oh, je krijgt zeker puntoren van me?’

Ik krijg niet de kans om mijn goede wil te tonen aan Evy. Een krijger met wapperende lange haren, stoere laarzen en een met bont afgezette mantel om pakt me bij mijn arm.

‘Help me,’ smeekt hij. ‘Ik ben Elandir. In het bos liggen gewonden. Zij zijn in een hinderlaag gelopen van Zuiderlanders. Gelukkig heeft een elfenpatrouille ze gevonden. Ik zie dat u een kruidenvrouw bent. Komt u met me mee?’

Ik kijk Evy aan. Zal ik dat doen? Ik wil haar niet in de steek laten, we zijn hier tenslotte samen, maar ik voel me gestreeld dat zo’n held als Elandir me vraagt, al vermoed ik dat het met

mijn rol te maken heeft en niets met mijzelf.

‘Ga maar,’ zegt ze met een knikje. ‘Ik zie je straks.’

Mijn avontuur is begonnen.

Elandir ziet eruit alsof hij in dit sprookjesbos geboren is. Ik loop onwennig achter hem aan.

‘Kom, haast je,’ zegt Elandir.

Ik sjoj mijn rokken op en zet er flink de pas in. Charmant zag ik er toch al niet uit.

Bij een open plek met gras liggen vier kreunende en kronkelende elfen.

‘Genees ze,’ commandeert Elandir. Hij is vast belangrijk, aanvoerder of zo.

‘Ik? Hoe dan?’

Elandir kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Ik doe dit voor het eerst,’ licht ik mijn gestuntel toe.

Gelukkig geeft hij een begripvol knikje. ‘Laat je healingkaart zien, zeg iets troostends en maak magische gebaren. Gewoon doen. Stel je maar voor dat hier een vriendin van je ligt, dan gaat het vanzelf.’

Ik kniel neer bij een elf, denk aan Evy en zit ineens strak in mijn rol.

‘Vrees niet,’ zeg ik met diepe stem, terwijl ik mijn hand op het hoofd van de elf leg. ‘Ik ben Ada. Ik zal je redden. Ik zal de kwade geest in je verjagen met mijn kruiden.’

Elandir knikt me bemoedigend toe. Dan ben ik over mijn plankenkoorts heen en speel tot mijn eigen verbazing mee alsof ik nooit anders heb gedaan. Net zoals je weleens wordt gegrepen door een boek en pas op de laatste bladzijde merkt dat er drie uur verstreken zijn.

Zodra de gewonde elfen weer op de been zijn, sluiten Elandir

en ik ons aan bij de patrouille. We moeten een ontvoerde elfenkoningin bevrijden. We speuren de grond af naar aanwijzingen. Ik zit in een oorlog en ik ben bang, écht bang dus. Elk moment kan achter mijn rug een horde primitieve vechtersbazen tevoorschijn springen en me aanvallen. Mijn hart voelt als Chinees knalvuurwerk. Gelukkig dempt mijn ribbenkast de herrie.

Ik sluip behoedzaam achter de groep aan, een onopvallende stoet door het struikgewas. Ik hoor ieder takje onder mijn voeten kraken, iedere vogel kwetteren, zó stil bewegen we ons voort. Ik schrik me dan ook wezenloos als er plotseling rauw geschreeuw weerklinkt en wapengekletter uitbreekt. Ben ik blij dat ik niet kan vechten en deze scène aan me voorbij mag laten gaan! Ik dans en joel aan de kant als een cheerleader in een Romeinse arena en voel me daar super bij.

Pas vijf uur later loop ik Evy weer tegen het lijf.

De elfenkoningin is dan bevrijd, de indringers zijn verslagen en de slotceremonie rondom de heilige eik is gevierd. De tijd is voorbijgevlogen.

Ik heb zojuist afscheid genomen van Elandir. Het spel loopt op zijn eind en hij moest nog twee uur reizen. We hebben geen adressen uitgewisseld. Ik ben er ook niet over begonnen. Zijn belangstelling gaat vast niet verder dan de grenzen van deze gefantaseerde wereld.

‘Evy! Geadriel!’ Ik sla mijn arm om haar schouders. ‘Ik heb het fantastisch gevonden. Heb jij het ook leuk gehad zonder mij?’

Evy glundert helemaal. ‘Ja!’

Ik kijk haar eens goed aan. Ze kijkt wel erg blij.

Dat hemelse lachje ken ik van haar en roept geen prettige herinneringen op. De laatste keer was na het schoolfeest. Er dringen zich beelden aan me op van een zwijmelende Evy die mij niet

meer zag staan en van een trieste Evy, toen het weer uit was en ik keer op keer naar hetzelfde verhaal moest luisteren. Nee, hè!

‘Je bent verliefd!’

Evy krijgt pretlichtjes in haar ogen en straalt nog heftiger. Het elfje is in hoger sferen.